

Marta Sentís

Tots els dies són meus

FUNDACIÓ
VILA CASAS

PALAU
SOLTERRA
TORROELLA

Les fotografies de Marta Sentís són una afirmació de la seva independència i també, però, un mirall d'ella mateixa, de la seva curiositat per altres models de vida, de la seva recerca d'escenaris i persones que la desvinculin dels referents socials en què va créixer. Passà la infantesa a París i part de l'adolescència a Palafrugell, Florència, Perugia i Oxford. Durant la seva joventut visqué de manera intermitent entre Nova York i la seva Barcelona natal, on va tenir com a companys de viatge artistes que, com ella, protagonitzaren el moviment àcrata i contracultural dels anys setanta, caracteritzat per una ruptura lúdica i radical dels cànons artístics i culturals.

La seva estada al SoHo de Nova York coincidí a més amb una gran efervescència artística que es manifestava en models alternatius de creació, circumstància que va alliberar la seva manera de fotografiar. Des d'allà va començar a viatjar professionalment per documentar projectes de l'ONU i, a poc a poc, va anar triant-ne les destinacions i hi prolongà les estades, bo i convivint amb persones la intensa relació amb la vida de les quals es mou al marge dels paràmetres occidentals del benestar econòmic i el consum.

L'essència de les seves imatges, gairebé sense equivalents a la fotografia espanyola d'aquells anys, és entestadament subjectiva i voluntàriament multifocal. Fa una fotografia fidel a la seva experiència del món, a les contingències d'aquells viatges que han atorgat sentit a la seva vida, on mostra el seu intencionat desarrelament i el grau de complicitat que estableix amb diferents grups socials i ètics. Per això prescindeix de les sublimacions del blanc i negre, per tal de remarcar la seva desafecció pels motius exòtics. Més aviat, aposta per colors vibrants i escenaris quotidians que conviden qui observa a compartir experiències sinestèsiques. Es resisteix a explicar històries amb les seves fotografies, vol mantenir la potència semàntica de cadascuna de les imatges sense vincular-les a un relat.

Tota la seva obra és un imaginari visual narrat en primera persona, on es fa palesa la llibertat que ella mateixa s'ha anat fabricant a cada instant. És una emfàtica afirmació del seu desig de ser ama dels seus dies, de la seva vida.

ALEJANDRO CASTELLOTE, comissari de l'exposició

La mirada de les dones al Caire

Durant el temps en què Marta Sentís visqué al Caire, treballava de dia com a intèrpret per al Ministeri egipci d'agricultura i ramaderia, estudiava àrab a les tardes i fotografiava a la nit. La convidaven contínuament a festes, casaments o reunions familiars. Ser estrangera li garantia una certa llibertat de moviment, tot el contrari del que passava amb les dones àrabs, perquè la seva exposició social era força més restrictiva. Aquest és el motiu pel qual va fer aquesta sèrie, basada en la manera com les carriotes veien la vida del carrer: des de les finestres o els terrats.

Oficis 1979

Fernando Amat, propietari de Vinçon, ens convocà a uns quants artistes –hi recordo América Sánchez, Mariscal, Maria Espeus o Peret, entre d'altres– per tal d'involucrar-nos en la seva idea d'impulsar la marca "Barcelona".

Vaig sortir d'aquella reunió amb la idea de fer uns segells amb persones distintivament barcelonines. Mai més no ens vam tornar a trobar ni en vam parlar. Amb tot, molts noms presents allà van ser posteriorment essencials a la cultura de Barcelona.

Amb el pas del temps, els protagonistes dels meus retrats passaren a ser persones que exercien oficis urbans, els segells esdevingueren cromos i aquests les fotografies que aquí mostro per primer cop.

MARTA SENTÍS

La meva generació

Barcelona, anys setanta i vuitanta

En aquells anys, coincidirem molta gent jove, desclassada i plena d'esperança, arribada de tot arreu. L'estètica i la ironia gais, la gràcia andalusa, la desmesura valenciana, l'art més intel·lectualitzat de Nova York, el pensament analític argentí... i moltes altres aportacions, van formar una cultura original.

Ciutat Vella conservava un encant de vila medieval i mediterrània. Els seus carrers, semideserts, eren de colors apagats i, a la nit, foscos. Els lloguers eren barats i els pisos grans i descurats, la qual cosa ens permetia d'arranjar-los, dividir-los i instal·lar-hi tallers. Menjàvem a restaurants barats on compartíem vivències i informació. Aconseguíem feines de subsistència i rellogàvem els nostres pisos; això ens oferia la llibertat d'escapar-nos a les Balears, a l'Índia o a París.

No teníem cotxe. Ens movíem d'allò més: teatre, concerts, passis de diapos, festes, inauguracions, *happenings*, desfilades de moda, dansa, rodages, etc. Les nits eren molt actives. Hi havia locals on entraves com a casa teva. Així, a tota hora hi trobaves algú, i això es permetia de treballar de nit sense caure en la soledat.

Tots volíem ensenyar el que fèiem. Com i a on mostrar-ho era part de la gràcia. No hi havia portfolis ni currículums ni comissaris. Podíem crear les nostres pròpies trajectòries. Érem autodidactes, apreníem els uns dels altres. Els diners no eren l'objectiu. Vida i feina es barrejaven. Hi érem de pas.

MARTA SENTÍS

Visió urbana i Collages

1979

A finals dels anys setanta, Marta Sentís començà a experimentar amb diferents maneres d'expressió, en sintonia amb una tendència que s'estava obrint pas a la fotografia. Els *collages*, que van gaudir d'una època d'or al primer terç del segle XX, es recuperaven en forma d'il·lustracions per a revistes o de propostes artístiques amb un caràcter voluntàriament surrealista. Coincideixen amb l'aparició d'influents publicacions alternatives i fanzins, que qüestionaven els cànons tradicionals i proposaven un ús més lúdic, i sovint més polític, de les imatges.

A Nova York, Marta Sentís es contagià de l'ús creatiu que els artistes estaven fent de les primeres fotocopiadores a color. Fotografiava amb una lent d'aproximació fragments de postals típiques de Barcelona, portava les diapositives a imprimir en fotocòpies a color i després les acoloria a mà. Era una altra manera de subvertir i dessacralitzar la clàssica còpia fotogràfica en blanc i negre.

Reclusió

2020

Vers l'any 1996, abandonà la fotografia després de vint-i-cinc anys com a professional i com a creadora. Tan sols una vegada ha interromput aquesta decisió. Va tenir lloc durant el confinament. Quan arribà primavera, cada dia, al vespre, va anar enregistrant amb el seu mòbil l'esclat de bellesa que es produïa al seu jardí i als voltants de casa seva a Eivissa. I cada dia les compartia per *whatsapp* amb les seves amistats urbanites. Una mostra més del caràcter relacional que sempre ha tingut la fotografia per a ella.